

In mei 1948 ben ik geboren, een kwartier later dan mijn broer. Ik ben dus één van een tweeling. In mei 1948 zijn wij gedoopt. Hier in de Oosterkerk. Mijn vader stond hier alleen met de tweeling. Mijn moeder was daarbij niet aanwezig, lag nog in het kraambed. Mijn vader vertelde later dat dit in die tijd wel vaker gebeurde. Uit dankbaarheid liet je je kind zo snel mogelijk dopen.

De zondagen van mijn jeugd stonden in het teken van “naar de kerk gaan”. Altijd 's morgen maar ook vaak 's avonds. 's Morgens zaten we als gezin (ik kom uit een gezin van zes kinderen) in het linker vak van de kerk, een beetje in het midden. Meestal op dezelfde plek. Mijn moeder met haar kinderen, en ik weet haast niet anders dan dat mijn vader in de diakenbank zat met naar mijn idee altijd dezelfde personen, en dat was een hele rij. Strak in het zwarte pak met een streepjesbroek. Ouderlingen zaten aan de andere kant. En er zaten geen vrouwen bij, er waren toen nog geen vrouwen in het ambt. Wij, als kinderen, mochten ook wel eens boven zitten maar we kregen van mijn vader vanuit de diakenbank een waarschuwing als we teveel lol maakten.

Hier in deze kerk ben ik getrouwd, is ons huwelijk ingezegend. Hier zijn onze kinderen gedoopt. Mooie dingen hebben we meegemaakt maar ook verdrietige. Maar altijd was er wel de Oosterkerk. Een begrip in onze familie, in ons gezin, een begrip in mijn leven. De Oosterkerk hoorde erbij.

Zo zal een ieder van ons hier in deze gemeente (en dat is natuurlijk héél persoonlijk), zijn of haar eigen ervaringen hebben met de Oosterkerk. De ene keer met wat meer betrokkenheid, de andere keer met wat mindere betrokkenheid.

Veel is er in de loop der tijd veranderd. In mijn jeugd was de kerk meestal vol. Na de kerkdienst gingen we naar het Bastion aan de Badhuiswal, waar het verenigingsleven zich afspeelde. De jongerenvereniging was een normale zaak, daar ging bijna iedereen heen van mijn leeftijd, iedereen die bij de kerk hoorde. Videco, Maranatha, Credo. Prille liefdes kwamen daar tot stand. En er werd wat afgediscussieerd. Door de week moesten we en gingen we naar catechisatie. Over het algemeen waren deze lessen een beetje droog en saai. Altijd hetzelfde. En wat hebben we veel uit ons hoofd moeten leren. Soms spijbelden we ook.

Heel wat is er veranderd. Nu hebben we Provider, meer toegankelijk voor de jeugd, We hebben het Hemels Gelag, de Oekraïnegroep.

Kerkdiensten veranderen, denkbeelden veranderen. We mogen ruimer denken. Kinderen kunnen deelnemen aan de avondmaalsvieringen, worden daarbij betrokken. In het begin van mijn verhaaltje vertelde ik over mijn doop. Nu worden doopdiensten gepland. Wordt een aantal kinderen tegelijk gedoopt, is er meer inspraak van de ouders. Totaal anders dan vroeger maar naar mijn idee allemaal veel mooier. Overigens wil ik daarmee niet zeggen dat het toen niet goed was.

En gelukkig dat er héél wat veranderde, want veronderstel zeg, dat er niks gebeurde, dan zaten wij nu nog te zingen uit het kleine grijze boekje van 29 gezangen. Dat boekje dat achter in ons psalmboek moest worden geplakt. Nu hebben we een liedboek met héél veel mooie liederen en over een tijdje misschien nog een mooier liedboek.

Een kerk is in beweging, verandert. Predikanten hebben daar vanzelfsprekend een enorme invloed op gehad. Nog steeds hebben zij een grote inbreng in het wel en wee van de kerk. En dat is natuurlijk normaal, maar gelukkig is er niet meer zo'n grote afstand tussen predikant en gemeenteleden. (Alleen als ze hier op de preekstoel staan).

Predikanten komen en gaan. In het bijzonder wil ik noemen de naam van ds. Wim Sienot. Wim Sienot, die op 46 jarige leeftijd héél plotseling overleed. De gemeente was geschokt, helemaal ontdaan en erg verdrietig. Er was toen een enorme saamhorigheid, maar... we moesten ook weer verder als gemeente.

In een kerk, in onze kerk zullen er altijd veranderingen zijn. En dat is ook mede afhankelijk van de samenleving, van de maatschappij. Wat zijn de normen, hoe kijk je ergens tegen aan, wat wil je als kerk. Hoe profileer je je als kerk. We zijn met z'n allen kritischer geworden. We kunnen en mogen niet stilstaan. We moeten met onze tijd meegaan, in beweging blijven, zonder de essentie uit het oog te verliezen.

Veranderingen kunnen pijn doen, kunnen teleurstelling teweegbrengen. Soms is het jammer dat iets ophoudt, dat iets moet ophouden. Veranderingen, daar moet je aan wennen, daar moet je in groeien, in meegroeien. En als je daar dan éénmaal aan gewend bent, dan kan het andere ook weer mooi en goed zijn.

Vandaag nemen we afscheid van de gemeente zoals wij hier nu bij elkaar zijn. Vandaag vindt ook in de Hoeksteen de laatste kerkdienst plaats. En dat zal best wel héél moeilijk zijn. Volgende week starten we met de Hoeksteen een nieuwe Oosterkerkgemeente. Een grote stap, een grote verandering. Maar... als we er vanuit dat we aan elkaar zullen wennen, vertrouwd met elkaar worden, openstaan naar elkaar, en de veranderingen accepteren, dan zal het zeker goed komen.